

РЕШЕНИЕ

№ 7497

гр. София, 23.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 87 състав, в публично заседание на 19.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жана Петрова

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **858** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба с вх. № 1311/15.01.2026г. на А. А. Д., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], роден на 30. 09. 1994 г. в С., чрез адв. Т. Л., САК, срещу Решение № 5713/18.12.2025 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението, като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административно-производствените правила. Твърди се, че издателя на акта не е направил обоснована връзка между твърдените от чужденеца факти и обстоятелствата характеризиращи конкретното му местоживее в С., в което ще бъде върнат – провинцията – област Р.. Оплакванията са, че не е изследвана възможността на жалбоподателя да пътува до конкретно посочения от него регион в С. в настоящият момент и пречките за това, като не е направена и обоснована преценка относно действителната възможност чуждият гражданин да се установи отново там. Представените от търсещият закрила доказателства не били взети предвид, като по този начин съзнателно се излага животът му на риск поради издадената срещу него присъда в държавата му на произход. Навежда се довод, за неправилна преценка от страна на органа издал акта, че по отношение на жалбоподателя не са налице законовите предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут, тъй като не са налице данни за физическо насилие, психическо насилие или други мерки за ограничаване на неговите права, както и че не е налице непосредствена опасност за живота на лицето. Търси се отмяна на така оспореното решение..

В съдебно заседание жалбоподателят, се явява лично и чрез адв. Л., която поддържа жалбата. Твърди, че търсецията закрила е неин съпруг. Дватамата подали молба до ДАБ, да му бъде издадено удостоверение за семейно положение, от което да е видно, че същият е разведен, като имали насрочена дата за сключване на граждански брак, който не могъл да се осъществи поради лично отношение на ДАБ към нея или него. Цитира практика на ВАС по идентичен случай – Решение № 589/20.01.2026г.. По същество иска от съда да отмени оспорения административен акт, тъй като спрямо жалбоподателя в държавата му по произход се осъществява преследване по политически причини.

Ответникът – Председателят на Държавната агенция за бежанците при МС, в с.з. се представлява от юрисконсулт Клисарка, която оспорва жалбата. Излага подробни доводи относно правилността и законосъобразността на оспорения акт. Конкретизира, че търсецията закрила мотивира молбата си за закрила с твърдения за издадена срещу него присъда в С. и проблеми с неговото племе Ал-Б.. Същият не е потвърдил твърденията си за издадената срещу него присъда, като не е представил оригинала на издаденото срещу него известие за уведомяване за задочни решения повече от половин година. По отношение посочената опасност относно неговото племе не са представени абсолютно никакви доказателства. Искането от съда да отхвърли подадената жалба като неоснователна, като потвърди Решението на ДАБ като законосъобразно.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител по делото.

Административен съд - София град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

За първи път търсецията закрила, сирийски гражданин е поискал закрила с молба с вх. № ОК-13-1574 от 16.08.2024г.. Първата си молба за международна закрила е мотивирал с нежеланието да бъде мобилизиран от въоръжени групировки и от редовната армия. Посочил е, че в района на Р. няма присъствие на редовна сирийска армия и той не е получавал лично призовка да се яви като войник. Заявил е обстоятелствата, че не е политически ангажиран и не е имал проблеми с властите в страната е не е бил арестуван, съден или осъждан, както и че не е имал проблеми във връзка с религиозната и етническата му принадлежност.

Председателя на ДАБ- МС, с Решение № 12412 от 29.11.2024 г. е отказал на А. А. Д. предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут. Решението е обжалвано и оставено в сила с Решение № 6346 от 24.02.2025 г. постановено по адм. дело №12653/2024г. на Административен съд - София – град (АССГ), потвърдено с Решение № 5143 от 19.05.2025 г. на Върховния административен съд (ВАС) адм. дело № 3487/2025г..

С последваща молба за предоставяне на международна закрила с вх. № КП-01-4493 от 28.05.2025 г., подадена чрез упълномощен адвокат, като към нея е приложено адвокатско пълномощно, А. А. Д. е поискал да му бъде предоставена международна закрила в Република България поради влошената обстановка в С. след сваляне на режима на Б. А.. Същата е преценена за нередовна, като не подадена лично от чужденеца. На основание чл. 30, ал. 2 от АПК сирийският гражданин е уведомен, че има три дни, за да отстрани недостатъците от молбата си и да подаде молба за закрила, подписана и подадена лично от него.

На 02.06.2025г., чуждият гражданин подал последваща молба за закрила с рег. № УП23646 до председателя на ДАБ при МС. В нея като основания за търсената закрила посочва нежеланието си да се завърне в страната си по произход - С. поради влошената ситуация там. След свалянето на режима на Б. А. властта в С. била взета от движението „Х. Т. аш-Ш.“, което е бивше подразделение на „Ал К.“, и тъй като размириците в С. продължавали, евентуалното му завръщане в страната би застрашило правото му на живот и на свобода, и би го изложило на риск

от тежки посегателства. В подкрепа на заявеното сирийският гражданин е представил копие на документ с превод на български език наименуван: „Известие за уведомяване за задочни решения“. В документа е записано, че лицето е издирван политик, осъден на десет години затвор и глоба от сто милиона сирийски лири за членството си в партията Баас, лоялността към режима на А. и разпространение на слухове в социалните медии. Документа е с № 421422 и издател Главно командване на армията и въоръжените сили, Военна съдебна администрация, Военно-съдебен отдел в провинция Д.. В същия документ се съдържат данни, за издателя на решението – Военен съд в провинция Д. – клон за военна сигурност в провинция Д. и за номера на постановената присъдата № 754151 от 01.04.2025г. В известието е посочено, че копие от решението е получено от адвокат на осъдения М. А. на 01.04.2025г. .

Последващата молба с рег. № УП23646/02.06.2025 г. не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила, съгласно решение № 24-ОК от 19.06.2025 г. на интервюиращ орган на ДАБ при МС. Решението е обжалвано пред АССГ, като с решение №26475 от 05.08.2025 г. постановено по адм. дело 6787/2025г., съдът е постановил неговата отмяна и е изпратил делото на издателя, за ново разглеждане и произнасяне при изпълнение на задължителните указания по прилагането и тълкуването на закона.

Последващата молба с рег. № УП23646/02.06.2025 г. е потвърдена с молба с вх. №ПМЗ-ОК-2309/13.08.2025г. от страна на търсецът закрила.

Образувано е производство за предоставяне на международна закрила, което е разгледано по чл. 68, ал. 1, т. 1 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

На чужденецът е съставен регистрационен лист, в който е отразено, че кандидатът е гражданин на С.; [дата на раждане] в С.; с постоянен адрес – [населено място], обл. Р., С.; етническа принадлежност – арабин; религия –сунит, семейно положение: женен. Самоличността му е установена въз основа на декларация, на основание чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като, не е представил документ, удостоверяващ самоличността му.

При проведеното първо административно производство пред ДАБ на МС чуждият гражданин е регистриран като женен, като при проведеното лично интервю на 26.08.2025г. е посочил, че се е развел. По късно е представил оригинал и заверено копие на документ за развод и удостоверение за гражданска регистрация, като в хода на производството е извършена корекция на семейното му положение на „разведен“.

Кандидатът е запознат срещу подпис на 13.08.2025 г., писмено на разбираем за него език, в присъствието на преводач, с указанията относно реда за подаване на международна закрила, който ще следва, за правата и задълженията на чужденците, търсеци международна закрила. На същата дата е запознат и с информация за задълженията на търсеците международна закрила, както и с информацията за обработване на лични данни на чужденци, търсеци закрила.

По време на проведеното производство с писмо изх. № 94-07-11/18.08.2025г. от Администрацията на Президента на Република България, Председателят на Комисията по предоставяне на убежище е уведомил Председателят на ДАБ, че съгласно молба вх. № 94-07-11/2025г., сирийският гражданин е подал молба за убежище в Република България, като е изискано чуждият гражданин да бъде регистриран в ДАБ при МС и с него да се проведе необходимото производство за установяване на всички факти от значение за производството за убежище, както и да бъдат представени от страна на ДАБ данни за статута и заверени копия от всички документи за посоченото лице събрани от ДАБ. А. А. Д. е запознат с документа и е заявил, че оттегля молбата си до Президента на Република България.

С А. А. Д. е проведено интервю, отразено в протокол № УП 23646 от 26.08.2025 г.. търсецът закрила е посочил, че е представил документ за самоличност – копие от сирийска лична карта. В

хода на производството жалбоподателят разказва, че е напуснал С. през август 2024г. през Турция, където останал два-три дни. Влязъл в страната ни нелегално с камион, в който го качили от гората и слязъл в С. на 16.08.2024г.. От тогава не е напуснал С. и територията на страната ни. Тъй като живота му в С. е в опасност и му е отказано предоставянето на хуманитарен статут, подал молба за убежище. След като молбата му за закрила е допусната до регистрацията ще оттегли молбата си подадена до президента. Същият декларира, че имал проблеми заради принадлежността си към етническа група в малка – лека степен, защото града в който живеел в С. е под контрола на кюрдските сили и отношението им към арабите било лошо. Напуснал С., защото кюрдските сили искали от него да се сражава на тяхна страна. Задържали го през август 2024г., за да се присъедини към тях, но успял да избяга и напуснал страната. В С. живял в [населено място]. Развел се с първата си съпруга и се оженил повторно за неговата адвокатка, като към момента на интервюто изваждал документи за развод, за да сключи официален граждански брак в България. От първия си брак имал пет деца. Не поддържал връзка с бившата си съпруга от две години и скоро се развел. За развода му съдействал негов адвокат, който той помолил да провери дали е преследван и дали има наказателно производство в С. срещу него. Представя копие от документ, съгласно който е осъден на 10 години затвор поради принадлежност към партия БААС и тъй като публикувал в медиите неверни неща. Посочил е, че в страната си по произход е преследван, въпреки, че там не е създавал проблеми нищо от това в което го обвиняват. Чак като пристигнал в България получил информация за това, в което го обвиняват. Напуснал страна само, за да не се сражава. Бившата му съпруга и децата му останали в Турция, където ги оставил и тръгнал за България. Чуждият гражданин е посочил, че има основно образование – 9 клас и е мебелист по професия – дърводелец. Не е членувал в политическа партия в С. и не е служил в армията там, като и не е бил член на въоръжена групировка. Не е влизал във взаимоотношения с армията и полицията в С., защото живеел на село и там няма полиция и армия. В държавата му по произход нямал близки, част от тях заминали за С. А., Л. и Й.. Обърнал се към посолството на С., за да му издадат паспорт, за да сключи брак. Поискали от него да предостави национален паспорт, поради което му отказали. Адвокатът му помогнал да му издадат такъв от С., който скоро щял да получи. Търсещият закрила е посочил, че за него не е ясно защо е преследван в С., за това разбрал от адвокат, който макар му упълномощила и той й съобщил, че е преследван. Не разполага с оригинал. Неговата майка му изпратила документа на телефона в ПДФ файл и той го принтирал. Оригинален бил в нея и тъй като тя е възрастна не можела да му го изпрати.

С писмо на ДАБ при МС“ е изискано от Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) писмено становище по постъпилата молба за международна закрила. С писмо рег. № М-10109 директорът на специализирана дирекция „М“ - ДАНС, уведомява председателя на ДАБ при МС, че към момента ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на лицето А. А. Д. в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

На 10.11.2025г. документирано с рег. № УП-23646/10.11.2025г. е проведено второ интервю с жалбоподателя, на което същия уведомява органа, че оригинален на „Известие за уведомяване за задочни решения“ е в С. и ако е необходим може да го предаде. Споделил е, че не знае точно у кого се намира, като е възможно да е при адвоката му или при „нашите“. Самият той не знае колко време ще отнеме, тъй като документите за развода му пристигнали за два месеца. Предполага, че три месеца ще му трябват докато пристигнат. Посочва, че за него е невъзможно да се завърне в С., тъй като е търсен от държавата и от неговото племе. В момента нямал близки в С., майка му постоянно ходела и се връщала. В С. бил търсен, но всички казвали, че не знаят къде е. Иска да остане в България тъй като се оженил и това е неговата страна.

Към преписката е представен Договор за наем между наемодател А. С. Г. и наемател Т. Л. Х. за наем на имот в [населено място], кв. В., [улица], [жилищен адрес] от 14.05.2025г. , в който като ползватели са посочени: Т. Л. Х. и А. А. Д.. С писмо изх. № УП23646/26.08.2025г. Началник отдел на „ПМЗ- О. купел“ – РПЦ – С. е поискал от 06 РУ – СДВР да бъде извършена проверка дали съществува посочения адрес и дали собственикът има възражения въпросното лице да получи разрешение за настаняване на посочения от него адрес С., кв. В., [улица], [жилищен адрес]. При извършена проверка видно от Докладна Записка е установено, че адресът съществува но собственикът А. С. Г. при проведен разговор по телефона споделила, че по силата на сключен договор за наем с Т. Л., за срок от 2 години от 14.03.2025г., имала информация, че имота ще се ползва от Т., мъжът ѝ и двете ѝ деца. В последствие Т. Х. ѝ казала, че се е разделила със съпруга си и поискала разрешение да се установи на адрес с А. Д.. Към онзи момент Г. нямала претенции към това, но към момента е категорично против лицето А. Д., и сега апартамента не се обитава, а тя търси нови наематели. В следствие на проверката на търсецният закрила чужд гражданин е отказано да се настани на избрания от него- горепосочен адрес.

В преписката е представен друг договор за наем от 09.09.2025г. между С. Г. П.- Д. и Т. Л. Х. наем на апартамент на адрес: [населено място], [улица], комплекс М., блок 8, ет.3, ап.12 с посочен списък с ползватели: А. А. Д..

Със становище рег. № УП7160/06.10.2025 г. е предложено на председателя на ДАБ при МС да откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на А. А. Д..

От заявителя е представен документ за развод в превод на български език, от който е видно, че на 16.03.2025г. жалбоподателя се е развел с предишната си съпруга У. А. Х. посочено е съдебно решение 852/990 от 26.07.2025г.. Относно чуждият гражданин е извършена промяна на статуса му пред ДАБ при МС на „разведен“, с оглед искано от него Удостоверение , от което да е видна промяната на семейното му положение, тъй като имал дата за сключване на граждански брак насрочена за 19.12.2025г.

С Решение № 5713/18.12.2025 г. председателят на ДАБ при МС, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и 4, при липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на А. А. Д..

Решаваният орган е приел след извършена преценка на всички относими факти, свързани с личното положение на кандидата и със страната му по произход, че за кандидата се налага извод за недостоверност на представената бежанска история и неоснователност на подадената молба за международна закрила. Същият не обосновава наличието на риск за неговия живот или свобода в държавата му по произход. Посочил е, че сирийският гражданин не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Издателят на акта е констатирал, че кандидатът не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. При преценката на молбата за международна закрила е взето в предвид, че чужденеца е склонен умишлено да дава невярна и да укрива съществена информация относно своя случай. Констатирани са редица неправдоподобни факти, които поставят под съмнение достоверността на бежанската му история. Прието е, че посочените от търсецният закрила предполагаеми проблеми със сирийските официални власти и твърденията му

не могат да се обвържат еднозначно и обосновано с хипотезите на чл. 8 ал. 2 -5 от ЗУБ във вр. с чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, както и риск от бъдещо такова. Прието е, че твърденията му не съдържат информация за осъществено спрямо него преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова.

По отношение на основанието по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ в решението, след като се е позовал на информацията за актуалната политическа и икономическа обстановката в С., изложена в справка с вх. № МД-02-644/09.12.2025 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“, на ДАБ-МС и е съобразил Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на понятието "посегателство" в чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО относно минималните стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, административният орган е приел, че, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в С. следва да е изключително.

Въз основа на събраните доказателства в хода на проведеното административно производство и въз основа на изложената от кандидата бежанската му история, административният орган е заключил, че не може да се приеме, че сирийският гражданин е напуснал страната си на произход поради реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, не са налице и данни, че е заплашен от изтезание или унизително отнасяне или наказание, поради което не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ.

Изследвана е степента и териториалния обхват на насилието в С., като е установено, че въпреки наличието на някои проблеми със сигурността, обстановката в страната не достига границите на въоръжен конфликт, по смисъла заложен в международното право и правото на ЕС. Въпреки наличието на Въпреки оценяването на положението в някои части на страната като несигурно и напрегнато, не следва насилието във всички части на държавата да се определя като безогледно. От наличната информация е установено, че не е налице вътрешен въоръжен конфликт на територията на цялата страна. Административният орган е приел, че в страната обстановката е овладяна до степен, която да осигури приемливо ниво на сигурност за населението. Изследван е териториалния обхват и степента на насилието в С.. Отчетено е, че въпреки в някои части на територията на С. положението е нестабилно и напрегнато, са започнали процеси на стабилизиране на обстановката и функциониране на обществените услуги. Актуалната ситуация в държавата по произход на молителя се характеризира с данни, че там обстановката е овладяно до едно приемливо ниво на сигурност за цивилното население. Предвид посочените обстоятелства се установява, че не се открива наличието на предпоставки, които биха попречили на чуждия гражданин да се завърне в страната си по произход и да продължи живота си там.

Като част от административната преписка е представена справка с вх. № МД-02-644/09.12.2025 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“, на ДАБ-МС относно актуалната политическа и икономическа обстановка в С..

В хода на съдебното обжалване от ответника е представена допълнително справка с вх. № МД-02-22/23.01.2026 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от лице имащо правен интерес от

оспорването на процесното решение, в законоустановения срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет на осн. чл. 48, т. 1 от ЗУБ. Решението е издадено в писмена форма, при спазване на административно-производствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

Приетите по делото доказателства показват, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 от ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. Видно от представения протокол от проведеното интервю, то е проведено на заявления от кандидата език, който изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Изложеното определя спора като материално-правен относно наличие на основания за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ въз основа на елементите от личната бежанска история на кандидата, обсъдени съобразно актуалната ситуация в страната му на произход и представените от него доказателства относно твърденията му. Видно от данните по преписката, както и от съдържанието на процесното решение, не се установява органът да пропуска да изследва съществен твърдян факт от бежанската история, свързан с личното положение на чужденеца. Подробно са обследвани заявените от молителя факти и обстоятелства от личната му бежанска история, поради което съдът намира за спазено правилото по чл. 35 от АПК.

При преценката за установяване на обстоятелствата по чл. 8 от ЗУБ органът е изложил съображения, че само наличието на етническата принадлежност арабин, не е достатъчно основание за наличие на евентуален риск от преследване. При напускане на държавата си по произход чуждият гражданин не споделя да е имал лични проблеми заради принадлежността си към арабския етнос, които да показват риск от евентуалното му преследване при завръщането му в С.. Аналогично е направен и извода относно факта, че жалбоподателят е мюсюлманин. Решаващият орган правилно е приел, че въпреки твърденията, че кюрдите не харесвали арабите, не се констатира същият да е бил преследван поради етническата или религиозната му принадлежност съобразно представената от него бежанска история. Въпреки констатираните множество неправдоподобни факти относно неговото семейство; това дали има останали роднини в С.; основанията за търсената закрила; относно факта на еднократното му задържане в С. преди да напусне страната; разминаване във фактите, кога и как съпругата му и децата им са напуснали С. и от кога не поддържа връзка с тях и различните версии за това защо не може да представи в оригинал документа, на който се основава последващата му молба за закрила, изложени от молителя, издателят на акта е обсъдил всеки един от тях. При обсъждането са съобразени законовите изисквания при

преценката на извежданата от фактите информация, нейната достоверност е оценена съгласно времето, по което е представена от молителя, възможността и желанието на същия и ограниченията, които биха били възможно препятствие той да я представи своевременно.

Анализирани са подробно, фактите и въз основа на тях ответникът възприема, че те не установяват наличие на предприето по отношение на жалбоподателя преследване по смисъла на чл. 8 от ЗУБ в страната му на произход и не са налице предпоставки по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, релевантни за предоставяне на хуманитарен статут.

Административната преписка съдържа достатъчно доказателства, въз основа, на които органът законосъобразно е постановил решението си. Поради което настоящият съдебен състав счита, че не е налице неспазване на чл. 36 от АПК от страна на ответника.

Статут на бежанец, съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец.

Законосъобразен и обоснован е изводът на административния орган, че заявените от жалбоподателя обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от причините за преследване, посочени в закона. Понятието "преследване" е дефинирано в чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от с.з., като нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като съгласно ал. 5 действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, която би довела до извършване на деяния по чл. 12, ал. 1, т. 1- 3. Наличието и основателността на опасенията следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произхода на преследването, дали то води до нарушаване на основни права на човека, както и закрилата, която може да се получи от държавата по произход.

Изхождайки от фактите от изнесената пред него бежанска история, в настоящия случай правилно ответникът, възприема извод за липса на такова преследване, което да се обосновава по някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В бежанската история няма основание да се обоснове фактически довод за проявен спрямо оспорващия, акт на преследване от страна на официалните власти в С., която се явява страната по произход за търсещия закрила.

А. А. Д. е заявил, че е арабин, мюсюлманин, сунит. Пред интервюиращия орган на проведеното на 26.08.2025г. е заявил, че е имал в „малка степен, в лека степен“ проблеми заради етническата си принадлежност, тъй като града в който живее е под контрола на кюрдските сили и тяхното отношение към арабите е лошо. Относно религиозната си принадлежност отново посочва, че кюрдските сили се отнасяли отново лошо с него като арабин. От данните по делото е видно, че в проведеното при първата

депозирана от чужденеца молба за закрила той е посочил: че няма отправяна заплаха срещу него в С., не му е оказвано насилие заради принадлежността му към етническата група – арабин и поради изповядваната от него религия. Не е имал и проблеми с властите, не е бил осъждан, нито арестуван. Той не посочва да е напуснал С. поради някаква подобна причина, нито при първото нито при второто проведено с него интервю. И в двете интервюта казва, че не е бил политически активен, така че да има проблеми по време на режима на А. или след падането му, като причина за напускането на С. е посочил нежеланието си да бъде мобилизиран от някой от участниците във военния конфликт.

Изложеното от процесуалния представител на жалбоподателя, в открито съдебно заседание, а именно, че в неговия район Р. така нареченото постигнато примирие между кюрдските сили, които контролират района и новата сирийска власт е привидно не кореспондира на изложеното в представената справка относно актуалната ситуация в С. от 23.01.2026г.. Преходно правителство, сформирано от "Х. Т. ал Ш." и други милиции, заявява ангажимент да стабилизира нацията и да изготви нова конституция в рамките на три години. На 29 януари 2025 г. А. ал Ш., известен още като А. М. ал Г., е назначен за преходен президент и очертава планове за насърчаване на помирението и приобщаването, същевременно подчертавайки важността на запазването на националното единство.

Видно от същата справка на 13 март 2025 г. временният сирийски президент А. ал Ш. подписва конституционна декларация, която постановява, че ислямът е религията на президента, а ислямската юриспруденция е основният източник на законодателство и гарантира независимостта на съдебната власт, свободата на изразяване и медиите., както и политическите, образователните и трудовите права на жените. Ма 29 март 2025 г. Ал Ш. е сформирано на преходно правителство, съставено от 23-ма министри от различен етнически и религиозен произход, включително представители на алауитски, християнски, друзки и кюрдски общности.

В случай че се приеме, че причината за нежеланието на чужденеца да се завърне в страна си по произход е декларираното от него, в най-първото проведено с него интервю на 26.08.2024г., нежелание да бъде мобилизиран от някой от участниците във военния конфликт, тъй като иска да се грижи за децата си. Следва да се отбележи, че едва при второто проведено с него интервю през 2025г. същият посочва, че е бил задържан от кюрдите, които искали да се сражава на тяхна страна. Отбиването на военна служба в страната на произход на едно лице само по себе си не е преследване по смисъла на закона, а само в определени случаи, за каквито случай доказателства в настоящето производство не се ангажираха. Противоречие в тази насока се открива в представените обстоятелства от жалбоподателя още в първото интервю през 2024г. в което той първо казва, че напуснал С., за да не го мобилизират, като от всички страни искали неговата мобилизация. Две изречения след това в протокола на интервюто е записано, че лично него на са искали да го мобилизират нито редовната армия, нито групировките, нито кюрдските сили или друга групировка. Чуждият гражданин е декларирал, че не е служил в Сирийската армия.

Към момента на постановяване на настоящото решение липсват данни за преследване на лица, които са отказали да служат в армията на бившия режим на А., а според справка от 09.12.2025 г.(л.101-104) на Дирекция „Международна дейност“ – ДАБ, служебно известна на съда става ясно, че още през м. февруари 2025 г. президентът А.

ал Ш. е обявил, че премахва задължителната военна служба, освен в ситуации на извънредно положение, и вместо това армията разчита на доброволно набиране на войници. Изводът е, че чужденецът не може да има основателни опасения от преследване заради това, че не е отбил редовната си военна служба, нито опасения, че заради участие на армията във военни действия ще бъде застрашен собствения му живот.

Нито в преписката, нито пред съда са представени допълнителни доказателства в подкрепа на твърдението, че чужденеца е издирван в държавата си по произход за да се присъедини към армията от курдите.

Относно представеното от А. А. Д., копие на документ „Известие за уведомяване за задочни решения“. Видно от документа лицето е издирван политик, осъден на десет години затвор и глоба от сто милиона сирийски лири за членството си в партията Баас, лоялността към режима на А. и разпространение на слухове в социалните медии. Документа е издаден от Военен съд в провинция Д. –номера на постановената присъдата е № 754151 от 01.04.2025г. и копие от решението е получено от адвокат на осъдения М. А. на 01.04.2025г.. Правилно Председателят на ДАБ при МС е отчел, че същия е с лошо качество, с нечетливи печати, които не са разчетени при официалния превод на същия и създават явно невъзможност да се прецени автентичността на същия. Видно от преписката и представените по делото документи става ясно, че на жалбоподателя е дадена възможност да представи оригинал на документа, което е от изключителна важност за преценката на същия, но в настоящото производство също такъв оригинал не бе представен. От анализ на обстоятелството, че жалбоподателя за този период от време – от 01.04.2025г. от който документа е издаден и е връчен на адв. М. А., до проведеното пред ВАС съдебно заседание при обжалването на първия отказ за предоставяне на международна закрила – не е представил същия нито пред съда / съдебното заседание пред ВАС е проведено през май 2025г. - един месец след издаването на документа/ нито пред ДАБ на МС. Нелогично остава и поведението на жалбоподателя, който не е организиран снабдяването с оригинала на документа – повече от 10 месеца. През същият период от време А. А. Д. по негови лични данни, към датата на интервюто от 26.08.2025г. е посочил, че се е развел със първата си съпруга и вади документ за развод, който е възложил на адвокат в С., като освен процедурата по развода е помолил адвоката да провери дали е преследван и дали има наказателно производство водено срещу него./ стр.105 по делото/. Същия адвокат е взел документа „Известие за уведомяване за задочни решения“, който в последствие неговата майка му изпратила на телефона в pdf. формат. Споделя, че е разбрал за документа през май или юни, когато майка му упълномощила адвоката. В документите приложени към преписката присъства Документ за развод - /л.51 /извлечение издадено от електронна система за граждански дела с дата на издаване 24.08.2025г.. От материалите по делото става ясно, че същият е представен от жалбоподателя в оригинал. От датата 25.09.2025г. на извършената нотариална заверка на този документ в превод, може да се обоснове извода, че същия е получен от жалбоподателя тук най-рано през септември месец, т.е. два месеца след издаване на документ за развода / посочената дата на решението за развод на Ш. съд е 26.07.2025г./ На 10.11.2025г. при проведеното второ интервю сирийският гражданин отново не е представил оригинал на документ „Известие за уведомяване за задочни решения“ при ДАБ при МС, въпреки, че още при регистрирането му е уведомен с указания относно реда на подаване на молбата за

международна закрила, че до произнасянето по молбата му е длъжен да представи всички доказателства, и в случай, че не ги представи произнасянето ще се извърши без тях. Жалбоподателят е разполагал с необходимото време да се снабди с оригинала на документа и до произнасянето на оспореното решение и до завеждането на жалбата въз основа на която е образувано настоящото производство, но той не е представен. Несъстоятелни са твърденията, че майка му не може да му го изпрати, тъй като е възрастна, от последното интервю става ясно, че същата пътува често до негови братя и сестри, от които жалбоподателят е можел да потърси съдействие в тази насока, както и от адвоката, който му е изпратил документите за развода, както и заедно с документите за развода. За съда се обосновава извода, че причината, по която А. А. Д. не се е снабдил с оригинала на документа „Известие за уведомяване за задочни решения“ не е явно изложена и за нея няма обективни твърдения, които да доведат до заключение за обективна невъзможност на същия да предостави оригинала. Горното засилва подозренията и преценката относно автентичността на процесния документ.

В § 44 и § 45 на Решение на СЕС от 10 юни 2021 г. по дело C-021/19 по преюдициално запитване, отправено от Районен съд Хага, е прието, че „...всеки документ, представен от кандидата (молителя) в подкрепа на молбата му за международна закрила, трябва да се счита за елемент, който следва да се вземе предвид в съответствие с член 4, параграф 1 от Директива 2011/95, и следователно невъзможността да се установи автентичността на този документ или липсата на какъвто и да е източник, подлежащ на обективна проверка, не може сама по себе си да обоснове изключването на такъв документ от разглеждането, към което решаващият орган е длъжен да пристъпи, съгласно член 31 от Директива 2013/32. Затова, що се отнася до последваща молба, недоказаната автентичност на даден документ не може да доведе автоматично до недопустимост на тази молба, без да се разгледа въпросът дали този документ представлява нов факт или нов елемент...“. СЕС е посочил, че „...съответната държава членка е длъжна да сътрудничи с кандидата за целите на оценката на относимите елементи от последващата му молба, когато в подкрепа на тази молба кандидатът представя документи, чиято автентичност не може да бъде установена.“

По делото в преписката няма данни жалбоподателя да е искал съдействие от ответника за снабдяване с документа и същото да му е отказано. От страна на ответника не се констатира нарушение на производствените правила, което да е ограничило възможността на жалбоподателя да реализира правата си, като представи в разумен срок - от 3 месеца и половина, / считано от датата на интервюто – 26.08.2025г., проведено с него, до датата на оспорваното решение 18.12.2025г./, на оригинала на документа, още повече че той самият казва, че това време му е необходимо за да го представи. С молителя е проведено второ интервю с оглед да му бъде дадена възможност да представи документа в оригинал, поради което настоящият съдебен състав счита, че непредставянето на същия от страна на жалбоподателя е довело до недоказване на изложените с документ „Известие за уведомяване за задочни решения“ от 01.04.2025г. издадено от Военния съд в провинция Д., С., обстоятелства.

В тази връзка жалбоподателят е посочил практика на ВАС решение №589/20.01.2026г. постановено по адм. дело 8546/2025г.. След като се запозна със същото настоящият съдебен състав счита същото за постановено при различни обстоятелства, с оглед посочването в решението, че пред съда е представено заверено копие от Уведомление за задочни присъди, издадени от Военен съд Д. на арабски език с превод на български

език, а в настоящото производство върху представеното копие на документа „Известие за уведомяване за задочни решения“ от 01.04.2025г. не е видно да има отбелязана каквато и да е заверка на същото.

С оглед горното необосновани остават оплакванията наведени от жалбоподателя в жалбата, че представените от търсещият закрила доказателства не са взети предвид, като по този начин съзнателно се излага животът му на риск поради издадената срещу него присъда в държавата му на произход. В случай, че опасността действително би засегнала животът му, при едно евентуално завръщане на чуждия гражданин с страната му по произход, то важноста на този документ би обусловила много по-голяма активност и желание от негова страна да се снабди с оригинала на този документ или поне същата по интензитет съпоставена с желанието му да се разведе и склучи отново граждански брак. Ето защо настоящият съдебен състав счита, че оплакванията за неправилна преценка от страна на органа издал акта, че по отношение на жалбоподателя не е налице непосредствена опасност за живота на лицето са останали непотвърдени и недоказани, досежно фактите наведени с документа „Известие за уведомяване за задочни решения“.

Правилен е извода на административния орган относно множеството констатирани противоречия в твърдените факти и обстоятелства от страна на жалбоподателя. Същият се потвърждава и не само от изложеното по-горе относно процесния документ а от всички направени съпоставки относно причината за напускане на страна му за произход, семейното му положение и съпругата и децата му, наличието на близки и роднини в С., различните твърдения относно това къде се намира в момента неговата майка и неговите братя и сестри, както и относно желанието да полага грижа и да осигурява децата си. Констатираните противоречия водят до извод за несъстоятелност на изложените от търсещият закрила чужд гражданин и до несъстоятелност на твърденията му, с извод за съзнателно посочване на неверни данни, които да доказват обстоятелства от съществено значение за производството, с краен целен резултат получаване на международна закрила.

По твърденията за преследване от страна на неговото племе А. Ш. и обвиненията, които са отправени към него, че се е сражавал на страната на Б. А.. От материалите по преписката, в лични изявления, при проведеното интервю на 26.08.2024г./л. 225 по делото/, чужденеца е посочил, че дори не е бил свидетел на въоръжени действия и не е влизал във взаимоотношения с групировките, които съзнателно избягвал. Както и че не е бил член на въоръжена групировка. Жалбоподателят не е отбил военна служба и не се е сражавал на никоя от страните в конфликта, поради което неясна и нелогична остава причината поради, която неговото племе е приело, че той се е сражавал на страната на Б. А.. От негова страна не са представени доказателства обуславящи направеното твърдение и същото е останало недоказано, поради което правилно не е взето предвид от органът издал оспореният акт.

Гореизложеното обуславя извода, за липса на преследване, което да се характеризира като такова, което да се обосновава на някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

По делото липсват доказателства жалбоподателят да е бил заплашван, върху него не е било оказвано насилие, да е осъждан и да е бил преследван от официалните власти, в т.ч. и по етнически или религиозни причини в С.. Не са ангажирани доказателства член на неговото семейство да притежава статут на бежанец, което изключва възможността

да му се предостави деривативен такъв, съгласно чл. 8, ал. 9 от ЗУБ. При това положение, изводът на административния орган за неоснователност на искането за предоставяне на статут на бежанец се явява законосъобразен.

По изложените съображения решението в частта, в която председателят на ДАБ - МС е отказал на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 от ЗУБ да предостави на жалбоподателя статут на бежанец е законосъобразно и обжалването в тази част следва да бъде отхвърлено.

На следващо място, съдът намира за правилна и преценката на административния орган относно липсата на законовите предпоставки по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут.

Тълкуването на волята на законодателя при приемането на ЗУБ и съдебната практика водят до категоричния извод, че предоставянето на хуманитарен статут, наред с другите форми, предвидени в чл. 1, ал. 2 ЗУБ, представлява особена закрила, която се разрешава в изключителни случаи.

Материално-правните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут са установени в нормата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че жалбоподателя е напуснал С. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърденията за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, не се доказаха в хода на делото.

Следващо обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. При преценката за наличието на тези основания, следва да се съобрази задължителното тълкуване на чл. 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № C-465/07 /Meki E. and Noor E. vs Straatssecretaris van J. /на разширен състав на Съда на Европейските Общности, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011). В него е посочено, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Конкретизирано е, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба,

достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № С-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно - колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

В настоящия случай критериите за преценка степента на насилие, установени от Съда по правата на човека по делото Sufi and Elmi, (Решение от 28 ноември 2011г. по делото Sufi и Elmi v.UK, Application No. 8319/07 и 11449/07), са неотнормисими. Не са налице и данни в представените справки, въз основа на които да се приеме, че общата ситуация в С. е така сериозна, че да причини сама по себе си нарушение на чл.3 ЕКПЧ при връщането на чужденеца в страна му по произход - решение на ЕСПЧ от 4 юни 2014 г. по дело J & K v S., жалба № 59166/12 - § 55). По тези причини е неотнормисимо основанието по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ към правното положение на жалбоподателя.

Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността на живота на търсещия убежище, следва да са актуални.

В конкретния случай, за да отхвърли молбата за закрила, решаващият орган се позовава, както на твърденията в интервюто, така и на фактите, които се съдържат в справката с вх. № МД-02-644/09.12.2025 г. за Сирийската арабска република на директора на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС.

Позовавайки се на информацията в горепосочената справка са наведени резонни доводи, че не може да се направи обосноваван извод, че е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на цялата страна, по смисъла заложен в международното право, при който безогледното насилие в страната достига до толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че жалбоподателят поради самият факт на пребиваване, би бил изложен на реална опасност да претърпи лични заплахи. Именно във връзка с нея органът коректно е приел, че въпреки оценяването на положението в някой части на страната като несигурно и напрегнато, не следва насилието във всички части на държавата да се определя като безогледно. Решаващият орган е заключил, че не е налице вътрешен въоръжен конфликт на територията на цялата страна. В тази връзка не се открива наличието на предпоставки, които биха попречили на чуждия гражданин да се завърне в страната си по произход и да продължи живота си там.

Пред настоящата съдебна инстанция от ответника е представена още една справка от 23.01.2026г. , от която се потвърждава горния извод.

Позовавайки се на горесцитираната справка административния орган правилно е приел, че са налице безспорни данни, че в страната обстановката е овладяна до степен, която да осигури приемливо ниво на сигурност на населението. Като е отчетено, че в някой

части на С., положението е нестабилно и напрегнато е отбелязано, че са започнали процеси на стабилизиране на обстановката и функциониране на обществените услуги. Преходно правителство, сформирано от "Х. Т. ал Ш." и други милиции, заявява ангажимент да стабилизира нацията и да изготви нова конституция в рамките на три години. На 29 януари 2025 г. А. ал Ш., известен още като А. М. ал Г., е назначен за преходен президент. Назначения преходен президент в очертаните планове за помирение и приобщаване залага на важността на запазване на националното единство. С обявени серия от мерки е създаден временен законодателен съвет, обща администрация за военните от сирийската армия, премахната е донаборната и военната служба и е започнал процес на реинтеграция на бивши правителствени и военни служители.

На 13 март 2025 г. временният сирийски президент А. ал Ш. подписва конституционна декларация, очертаваща петгодишен преходен период. Декларацията постановява, че ислямът с религията на президента, а ислямската юриспруденция е основният източник на законодателство и гарантира независимостта на съдебната власт, свободата на изразяване и медиите, както и политическите, образователните и трудовите права на жените. На 29 март 2025 г. Ал Ш. обявява сформирането на преходно правителство, съставено от 23-ма министри от различен етнически и религиозен произход, включително представители на алауитски, християнски, друзки и кюрдски общности.

На 3 септември 2025 г. сирийското Министерство на правосъдието обявява, че вече е отменило няколко милиона забрани за пътуване срещу сирийски граждани, регистрирани в системата за търсене. Повечето от забраните се смятат за издадени през последните 14 години и са свързани предимно с политически изявления срещу бившето правителство на Б. А.. Обработката на останалите досиета ще продължи, като пътуващите няма да бъдат арестувани при пристигането си в С., а само ще бъдат информирани за текущия си правен статус, освен ако няма активни съдебни производства от страна на прокуратурата. Според други съобщения, засегнатите сирийци на летищата и граничните пунктове засега ще бъдат възпрепятствани да продължат пътуването си и ще бъдат помолени да се явят незабавно пред съответните органи, за да се изясни правният им статус.

В бюлетин на Върховния комисариат за бежанците на ООН (ВКБООН) от 12 декември 2025 г. се посочва, че общият брой на завърналите се в С. лица от 8 декември 2024 г. насам достига 1 275 882 души. Завръщането на вътрешно разселените лица също продължава, като общият брой на завърналите се вътрешно разселени лица достига 1 955 090 души, 1 073 353 от които са напуснали места за настаняване на вътрешно разселени лица, главно в С. и Североизточна С..

По отношение на представените пред органа и пред съда справки за ситуацията в С. съдът следва да посочи, че на основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Съдът цени тези източници на информация като неопровергани доказателства и официални документи по смисъла на чл. 176, ал. 1 от ГПК относно изнесените в същите факти за ситуацията в С., предвид издаването им от специализирани органи по засегнатите в същите въпроси.

При постановяване на оспореното решение не е нарушен и принципът „nonrefoulement“

(забрана за връщане). Посоченият принцип е установен от чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците и е възприет и в действащия в Република България Закон за убежището и бежанците (чл. 4, ал. 3). Установено е че чуждият гражданин не е бил принуден да напусне страната си на произход поради наличието на заплаха за живота или свободата му или опасност от изтезания, жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Тези факти не се оспорват от жалбоподателя, който и в първото проведено с него интервю е заявил, че е напуснал страната си на произход не за да търси международна закрила, а за да осигури по-добър живот на семейството си.

Изводите на председателя на ДАБ при МС, че по отношение на жалбоподателя не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил законосъобразно решение.

Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 87-ми състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. Д., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], роден на 30. 09. 1994 г. в С., срещу Решение № 5713/18.12.2025 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: